

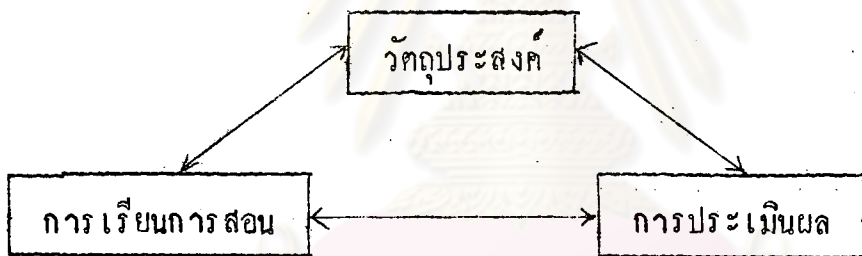
บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จุดมุ่งหมายสำคัญทางการสอนคือมุ่งให้ผู้เรียนเกิดการ เรียนรู้หรือเปลี่ยนแปลง พฤติกรรมไปในทางที่พึงปรารถนา ดังนั้นในการสอนอย่างมีระบบจึงประกอบด้วย 3 องค์ประกอบซึ่งสัมพันธ์กันดังนี้¹

จากความสัมพันธ์ดังกล่าว แสดงว่า ชั้นแรกผู้สอนจะต้องตั้งวัตถุประสงค์ของการสอน และดำเนินวิธีการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่วางไว้ เพื่อที่จะทราบว่า การเรียนการสอนทำให้ผู้เรียนเกิดการ เรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่พึงปรารถนาหรือ

¹ สมหวัง พิธิยานุวัฒน์, "หลักการวัดและประเมินผล," คู่มืออาจารย์คาน การเรียนการสอน, ไพฑูรย์ สินลารัตน์, บรรณาธิการ (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2520), หน้า 179.

ไม่ก็ต้องการประเมินผลการเรียนรู้ ซึ่งประโยชน์ที่ได้จากการประเมินผลการเรียนรู้¹ ทำให้ทราบว่าผู้สอนจัดการเรียนการสอนได้เหมาะสมหรือไม่ ผู้เรียนมีทักษะและความรู้ที่สำคัญเพียงพอหรือไม่ พร้อมทั้งทราบจุดเด่น จุดค้อยของผู้เรียนแต่ละคนในเนื้อหาวิชาใด วิชาหนึ่ง และทราบระดับสัมฤทธิ์ผลของผู้เรียนซึ่งจะเป็นแนวทางในการตัดสินใจระดับคะแนนแก่ผู้เรียน เป็นต้น จากประโยชน์ของการประเมินผลการเรียนรู้ทำให้มองวัตถุประสงค์ของการประเมินผลได้ใน 2 ลักษณะคือ การประเมินผลเพื่อมุ่งตัดสินคุณค่าเบื้องต้นของครูเรียน การสอน อันจะนำไปสู่การปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงวิธีการสอนหรือจัดประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียนได้อย่างเหมาะสม พร้อมทั้งช่วยให้ผู้เรียนแก้ไขข้อบกพร่องในการเรียนของตนเองได้ ซึ่งการประเมินผลในแง่นี้ตรงกับศัพท์ทางการประเมินผลหลักสูตรที่ สควิวเวน²

(Scriven) เรียกว่า การประเมินผลความก้าวหน้า (Formative Evaluation) และการประเมินผลเพื่อตัดสินคุณค่าหรือระดับสัมฤทธิ์ผลสะสมของผู้เรียนหลังจากการสอนได้สิ้นสุดลง อันได้แก่การสอบไล่ประจำภาคเรียน เป็นต้น ซึ่งการประเมินผลในลักษณะนี้ตรงกับการประเมินผลหลักสูตรที่ สควิวเวน (Scriven) เรียกว่า การประเมินผลรวมสรุป (Summative Evaluation)

¹ W. Mehren and I. Lehmann, Measurement and Evaluation in Education and Psychology, (New York : Holt, Rinehart and Winston, 1973), pp. 7 - 15.

² M. Scriven, "The Methodology of Evaluation" In S.E. Stake (Ed.), Curriculum Evaluation American Educational Research Association. Monograph Series on Evaluation, No. 1, Chicago Rand McNally, 1967. อ้างถึงใน สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ "หลักการวัดและประเมินผล," ใน คู่มืออาจารย์คานการการเรียนการสอน, หน้า 177.

เนื่องจากการประเมินผลที่ตีส่วนหนึ่งมาจากการวัด และเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปว่า การวัดหลาย ๆ ครั้งและหลาย ๆ แบบ จะทำให้ได้ผลที่น่าเชื่อถือ¹ ดังนั้นผู้สอนจึงควรพยายามสร้างเครื่องมือที่จะใช้วัดให้มีความเที่ยง ความตรง เพื่อว่าผลที่ได้จากการวัดจะเป็นตัวแทนบอกขนาดแห่งความสามารถของบุคคลใดก็ได้เคียงความเป็นจริง ในทางปฏิบัติ เครื่องมือที่ใช้วัดผลการเรียนการสอนซึ่งหาง่ายและสะดวกคือแบบสอบถามที่ผู้สอนสร้างขึ้นเอง และผลที่ได้จากการวัดด้วยแบบสอบถามคือคะแนน คะแนนจึงเป็นเสมือนสื่อกลางรายงานสัมฤทธิ์ผลตามความเป็นจริง แต่เฉพาะคะแนนอย่างเดียวมิใช่เครื่องแสดงความสามารถทั้งหมดของผู้ตอบแบบทดสอบแต่ละคน ทั้งนี้เนื่องจากในขณะที่ตอบหรือตรวจแบบสอบถาม อาจมีตัวประกอบอื่นมาทำให้คะแนนที่ได้บอกความสามารถผิดจากความเป็นจริง ดังนั้นจึงควรพิจารณาพฤติกรรม รมการทำงานของผู้เรียนตลอดเวลาที่ศึกษาควบคู่ไปช่วยในการประเมินผล จึงนับได้ว่าควมมีบทบาทในการประเมินผลการเรียนการสอนอยู่มากคือครู ครูที่จะประเมินผลการเรียนได้เที่ยงตรง ใกล้เคียงความจริงจะต้องเป็นผู้ที่มีการตัดสินใจดี มีคุณธรรม และรักเกียรติยศของการเป็นครู² และยอมสละเวลาเพื่อใช้เทคนิคในการให้ระดับคะแนนและปรับปรุงวิธีการอยู่เสมอ

การให้ระดับคะแนนเป็นขั้นตอนของการประเมินผล³ และระบบการให้ระดับคะแนนที่ใช้กันทั่วไป มี 2 ระบบ⁴ คือ ระบบการให้ระดับคะแนนเป็นตัวเลข เช่น การให้เป็น

¹ เฉลิมศรี ฉิ่งถิ่น, "การวัดผลในโรงเรียน," ศูนย์ศึกษา (มีนาคม-เมษายน 2514) : 17.

² ประคอง วรรณสุต, "การให้คะแนน," วารสารครุศาสตร์ (กุมภาพันธ์ - พฤษภาคม 2517) : 51- 53.

³ หน่วยทดสอบและประเมินผลสถาบันส่งเสริมการสนธิวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี, คะแนน ความหมาย ของคะแนน การให้ระดับคะแนน (กรุงเทพมหานคร: มีนาคม 2519), หน้า 16.

⁴ อนันต์ ศรีโสภา, การวัดและการประเมินผลการศึกษา (กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2520), หน้า 188.

เปอร์เซ็นต์หรือเปอร์เซ็นต์ไค์ และระบบการให้ระดับคะแนนเป็นตัวอักษร เช่น การให้เกรด A,B,C,D และ F ไค์ - ตก (Pass-Fail) พอใจ-ไม่พอใจ (Satisfactory-Unsatisfactory) G-P-F (Good-Pass-Fail) เป็นต้น ซึ่งการให้ระดับคะแนนในระบบทั้งสองจะยึดหลักเกณฑ์ที่สำคัญเหมือนกันคือ ยึดผู้สอนเป็นศูนย์กลาง (Teacher-Centered) หรือ ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student-Centered) จากหลักเกณฑ์ทั้งสองที่กล่าวมานี้ เทอร์วิลลิเจอร์ (Terwilliger) ได้แบ่งรูปแบบในการประเมินผลสัมฤทธิ์เป็น 4 รูปแบบ¹ คือ

1. รูปแบบแบ่งประเภทหรือรูปแบบสัมบูรณ์² (The Categorical or Absolute Model) การตัดสินสัมฤทธิ์ผลของนักศึกษาตามรูปแบบนี้จะตั้งบนพื้นฐานโมโนทัศน์ "มาตรฐานสัมบูรณ์" (Absolute Standard) ซึ่งผู้สอนจะกำหนดตามความเหมาะสม เช่น ผู้ที่จะไคระดับคะแนน ก จะไค์ 85% ขึ้นไป เป็นต้น ผู้ใช้ทฤษฎีวิธีการตัดสินแบบนี้จะเน้นเนื้อหาวิชาที่เรียนเป็นสำคัญ โดยนักศึกษาต้องแข่งขันกับเกณฑ์ที่คร่าวๆ วิธีการให้ระดับคะแนนตามรูปแบบนี้กระทำไค์ใน 3 ลักษณะคือ วิธีใช้คะแนนเปอร์เซ็นต์ซึ่งระดับคะแนนที่ไค์จะกำหนดออกมาในรูปคะแนนเปอร์เซ็นต์ เช่น 60-70 เปอร์เซ็นต์ ไคระดับคะแนน C เป็นต้น วิธีใช้หน่วยธรรมชาติของการปฏิบัติ ซึ่งระดับคะแนนที่ไค์จะกำหนดออกมาในรูปจำนวนทักษะ เช่น ทิมพิคไค์ 120 คำก่อนที่ ไคระดับคะแนน A เป็นต้น และวิธีใช้โมโนทัศน์ของการจัดลำดับชั้น ซึ่งการไคระดับคะแนนจะกำหนดในรูปของความสามารถในการตอบถูกของควมวัตถุประสงค์ที่วางไว้ เช่น ตอบถูก 80 เปอร์เซ็นต์ของวัตถุประสงค์ที่วางไว้ จะไคระดับคะแนน A เป็นต้น

¹ James S. Terwilliger, Assigning Grades to Students (Illinois : Scott, Foresman and Company, 1971), p.14.

² Ibid., pp.26-37.

2. รูปแบบความก้าวหน้าหรือรูปแบบการเปลี่ยนแปลง¹ (The Growth or Change Model) การตัดสินสัมฤทธิ์ผลของนักเรียนตามรูปแบบนี้จะตั้งบนพื้นฐานมโนทัศน์ "ความงอกงาม" (Growth) ซึ่งเกิดขึ้นก่อนและหลังการเรียนรู้ของนักศึกษาแต่ละบุคคลในแต่ละภาคเรียน วิธีการให้ระดับคะแนนตามรูปแบบซึ่งนักศึกษาคงแข่งขันกับตนเองโดยจะมีการทดสอบ 2 ครั้ง คือ ก่อนการเรียนรู้เพื่อวัดสถานภาพเริ่มต้น และหลังการเรียนรู้เพื่อวัดสถานภาพสุดท้าย แล้วนำปริมาณความงอกงามที่วัดได้มาเปรียบเทียบกับลักษณะอิงเกณฑ์หรืออิงกลุ่ม สำหรับรูปแบบนี้ผู้ที่ให้ระดับคะแนน ก. แสดงถึงผู้ที่มีพัฒนาการดีกว่าคนอื่นซึ่งอาจจะถึงขั้นมีคุณภาพหรือไม่ถึงขั้นก็ได้

3. รูปแบบปกติวิสัยหรือรูปแบบสัมพัทธ์² (Normative or Relative Model) การตัดสินสัมฤทธิ์ผลของนักศึกษาจะยึดการเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลของนักศึกษาคณะอื่น ๆ ภายในกลุ่มเป็นพื้นฐาน โดยพยายามที่จะจัดตำแหน่ง (Rank) ของนักศึกษาแต่ละคนภายในกลุ่ม วิธีการให้ระดับคะแนนตามรูปแบบนี้นักศึกษาคงแข่งขันกับกลุ่ม ซึ่งวิธีการจะกระทำได้ใน 4 ลักษณะ คือ การใช้โค้งปกติ (Normal Curve) การใช้กลุ่มห้องเรียนเป็นปกติวิสัย (Class as the Norm Group) การให้นักศึกษาที่ได้รับการฝึกฝนเหมือนกันเป็นกลุ่มปกติวิสัย และการใช้รูปแบบสัมบูรณ์และรูปแบบสัมพัทธ์รวมกัน เป็นต้น เป็นเกณฑ์ในการตัดสินระดับคะแนน

4. รูปแบบสัมฤทธิ์ผลตามความสามารถหรือตามความคาดหวัง³ (The Achievement With Respect to Ability or Expected Achievement Model) การตัดสินสัมฤทธิ์ผลของนักศึกษาจะยึดการเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลที่ได้อาจจริงกับสัมฤทธิ์ผลที่คาดหวัง ซึ่งได้จากการวัดความสามารถ (Ability) ของนักศึกษาแต่ละคน วิธีการให้ระดับ

¹James S. Terwilliger, Assigning Grades to Students, pp.38-51.

²Ibid., pp.74 - 98.

³Ibid., pp. 52-72.

คะแนนตามรูปแบบนี้ กระทำได้ใน 2 ลักษณะคือ การใช้สมการถดถอยเชิงเส้นตรง (Linear Regression) และการใช้ระดับความสามารถทั้งหมดของนักศึกษาแต่ละคน (Gross Ability Level) เป็นเกณฑ์ในการตัดสินระดับคะแนน

จากผลการสำรวจของเทอร์วิลลิเจอร์ ในสหรัฐอเมริกา โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็น อาจารย์โรงเรียนมัธยมศึกษา จำนวน 129 โรงเรียน พบว่า รูปแบบที่นิยมใช้ในการประเมินผล การศึกษาเรียงลำดับจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุดดังนี้¹

รูปแบบสัมฤทธิ์ผลตามความสามารถ	29%
รูปแบบสัมบูรณ์	27%
ไม่มีรูปแบบในการให้ระดับคะแนนที่แน่นอน	20%
รูปแบบตามความสามารถของกลุ่ม	16%
รูปแบบความงอกงาม	5%
ไม่มีคำตอบ	3%

สำหรับในประเทศไทยเรา ยังไม่เคยมีการวิจัยสำรวจรูปแบบการให้ระดับคะแนน ไม่ว่าในระดับวิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย ซึ่งทั้งนี้อาจเนื่องจากการตัดสินให้ระดับคะแนนเป็น เสรีภาพ (Autonomy) ของผู้สอนแต่ละคนโดยเฉพาะ แต่เนื่องจากการให้ระดับคะแนนจะมีผลต่อนักศึกษาอย่างมาก เพราะการไต่ระดับคะแนนค่าอาจทำให้นักศึกษาบางคนขาดโอกาสที่จะศึกษาต่อ หรือไต่งานก็ ซึ่งเป็นการตัดความก้าวหน้าของบุคคลและถ้าไต่ระดับคะแนนต่ำกว่าเกณฑ์ที่สถาบันกำหนดก็จะมีผลทำให้นักศึกษาต้องออกจาก สถาบันโดยไม่ได้รับปริญญาหรือความสำเร็จตามที่พึงปรารถนา ดังนั้นผู้วิจัยจึงคิดว่าควรจะศึกษารูปแบบและวิธีการให้ระดับคะแนนแก่นักศึกษาของอาจารย์ในระดับอุดมศึกษาโดยเฉพาะในสถาบันฝึกหัดครู ซึ่งนับว่าเป็นสถานที่ผลิตครูอย่างแท้จริง เพื่อไปพัฒนากำลังคนเพื่อช่วยพัฒนาประเทศชาติ² ว่ามีมาตรฐานอย่างไร

¹James S. Terwilliger, Assigning Grades to Students, p.110.

²เจดีย์ว บวรวิภาณี และคณะ, รายงานผลการวิจัยเรื่องลักษณะของครูที่ดี (กรุงเทพมหานคร : หน่วยงานพิเศษ กรมการฝึกหัดครู, 2520), หน้า 1.

ซึ่งผลที่ได้รับอาจจะช่วยฝ่ายบริหารสถาบันฝึกหัดครูสามารถวางแผนพัฒนาทางด้านการวัดและการประเมินผลในสถาบันนี้ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น และช่วยหน่วยศึกษานิเทศก์จังหวัดนครราชสีมาในเรื่องการวัดและประเมินผลการศึกษาคด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษารูปแบบและวิธีการให้ระดับคะแนนแก่นักศึกษาของอาจารย์ในวิทยาลัยครู
2. ศึกษาหลักเกณฑ์ที่แต่ละภาควิชาได้ตกลงไว้กับนักศึกษาในการให้ระดับคะแนนตามปกติ และศึกษาองค์ประกอบบางประการที่อาจารย์ใช้ช่วยพิจารณาตัดสินให้ระดับคะแนนแก่นักศึกษานอกเหนือจาก เกณฑ์ที่ตกลงกับนักศึกษาก่อนที่จะทำการสอน

สมมติฐานทางการวิจัย

จากการศึกษาชั้นนำ (Pilot Study) เกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของการเรียนแต่ละวิชา โดยการสัมภาษณ์อาจารย์ที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาโท คณะครุศาสตร์ พบว่าวิชาภาษาอังกฤษทั่วไปมีจุดมุ่งหมายฝึกหัดเล็กให้มีทักษะในการพูด ฟัง อ่าน เขียน เบื้องต้น ในวิชาภาพทิวทัศน์ มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักศึกษาสามารถเขียนภาพจากของจริง และจินตนาการ วิชาพลศึกษา เบื้องต้นมีจุดมุ่งหมายให้นักศึกษาได้ออกกำลังกายและปฏิบัติได้ถูกต้องตามหลักการ เป็นต้น จากข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานข้อที่ 1 ดังนี้

1. ในแต่ละภาควิชาอาจารย์จะมีรูปแบบและวิธีการให้ระดับคะแนนแตกต่างกัน

จากการศึกษาชั้นนำ (Pilot Study) และการสำรวจของเทอร์วิลลิเจอร์ (Terwilliger) ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์ คัดแปลงให้เข้ากับสภาพการณ์ และตั้งสมมติฐานข้อที่ 2 ดังนี้

2. ในการให้ระดับคะแนนแก่นักศึกษาของอาจารย์ในวิทยาลัยครูแต่ละภาควิชา จะมี 4 รูปแบบดังนี้

- 2.1 รูปแบบสัมบูรณ์ ซึ่งเป็นการให้ระดับคะแนนโดยยึดเนื้อหาวิชาเป็น

พื้นฐาน วิธีการให้ระดับคะแนนอาจจะอยู่ในรูปของการกำหนดเปอร์เซ็นต์ เช่น นักศึกษาที่ตอบได้ถูกต้อง 50-60% จะให้ระดับคะแนน ก. เป็นต้น

2.2 รูปแบบความก้าวหน้า ซึ่งเป็นการให้ระดับคะแนนยึดความงอกงามของนักศึกษาเป็นพื้นฐาน วิธีการให้ระดับคะแนนจะกระทำโดยวัดความงอกงามก่อน และหลังการ เรียนรู้ของแต่ละบุคคล แล้วนำปริมาณความงอกงามที่ได้มาประเมินเพื่อตัดสินให้ระดับคะแนน เช่น มีความงอกงาม 80% ให้ระดับคะแนน ก. เป็นต้น

2.3 รูปแบบปกติวิสัย ซึ่งเป็นการให้ระดับคะแนนโดยยึดการเปรียบเทียบและจัดตำแหน่ง (Rank) ของนักศึกษาภายในกลุ่ม ผู้ที่อยู่ตำแหน่งสูงสุด ก็จะได้ระดับคะแนน ก. วิธีการให้ระดับคะแนนอาจจะอยู่ในรูปของการทำคะแนนที่ (T-Score) การนำคะแนนดิบมาเข้าโค้งปกติ (Normal-Curve) และการทำคะแนนเปอร์เซ็นต์ไคล์

2.4 รูปแบบปกติวิสัยและรูปแบบสัมพัทธ์ ซึ่งเป็นการให้ระดับคะแนนโดยผู้สอนจะพิจารณาทั้งค่านเนื้อหาวิชาที่นักศึกษาควรมีและการ เปรียบเทียบความสามารถของนักศึกษาในกลุ่ม วิธีการให้ระดับคะแนนอาจจะกระทำในรูปคะแนนที่ คะแนนเปอร์เซ็นต์ไคล์ แล้วพิจารณาคะแนนดิบประกอบว่าเหมาะสมที่จะให้ระดับคะแนนนั้น ๆ หรือไม่

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีขอบเขตในการวิจัยดังนี้

1. จะพิจารณาเฉพาะวิธีการประเมินผลการ เรียนที่อาจารย์ซึ่งสอนในวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร ปฏิบัติประจำภาคต้น ปีการศึกษา 2522 ซึ่งได้แก่วิทยาลัยครูพระนคร วิทยาลัยครูชนบุรี วิทยาลัยครูสวนสุนันทา วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา วิทยาลัยครูสวนกุหลาบ และวิทยาลัยครูจันทระเกษม
2. จะพิจารณาเฉพาะอาจารย์ที่สอนในวิทยาลัยครู 6 ภาควิชา คือ ภาควิชาภาษาไทย จำนวน 45 คน ภาควิชาคณิตศาสตร์ จำนวน 30 คน ภาควิชาภาษาอังกฤษ จำนวน 42 คน ภาควิชาศิลปศึกษา จำนวน 22 คน ภาควิชาพลศึกษา จำนวน 16 คน และภาควิชาพื้นฐานทางการศึกษา จำนวน 30 คน รวมทั้งสิ้น 185 คน

ขอตกลงเบื้องต้น

1. กลุ่มตัวอย่างที่ให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับการให้คะแนนและระดับคะแนนแก่นักศึกษา คอบตรงสภาพความเป็นจริงที่ปฏิบัติ
2. วัน เวลาที่แตกต่างกันในวันสำรวจ คือตั้งแต่วันที่ 26 ธันวาคม พ.ศ. 2522 ถึงวันที่ 14 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2523 ไม่มีผลทำให้สภาพข้อมูลเปลี่ยนแปลงจากสภาพปกติวิสัยที่เป็นอยู่

ความไม่สมบูรณ์ของการวิจัย

เวลาในช่วงที่อาจารย์ให้สัมภาษณ์ เช่น ก่อนที่จะทำการสอน ใกล้เคียงเวลาพักรับประทานอาหารเที่ยง ก่อนจะหมดเวลาราชการ เป็นต้น ซึ่งอาจมีผลทำให้ข้อมูลคลาดเคลื่อนเนื่องจากการรีบตอบ การมีใจพะวักพะวนต่อสิ่งต่าง ๆ ซึ่งผู้วิจัยได้พยายามไม่สัมภาษณ์ในช่วงเวลานี้โดยไม่จำเป็น

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

วิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร หมายถึง วิทยาลัยครูที่สังกัด กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 6 แห่ง คือ วิทยาลัยครูสวนสุนันทา สวนกุหลาบ พระนคร ชนบุรี จันทรเกษม และบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

อาจารย์ หมายถึง ผู้ที่ทำการสอนจริงในวิทยาลัยครูในปีการศึกษา 2522 ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 185 คน

การเปลี่ยนแปลงระดับคะแนน หมายถึง การเปลี่ยนแปลงระดับหลังจากที่อาจารย์ใช้ข้อมูลคะแนนดิบจากการสอบและคะแนนเก็บแล้ว ซึ่งการเปลี่ยนแปลงระดับคะแนนอาจจะเปลี่ยนไปในทางที่สูงขึ้น หรือต่ำลง ซึ่งอาจารย์ส่วนใหญ่จะใช้ในการเปลี่ยนแปลงระดับคะแนนให้สูงขึ้น

การให้คะแนน หมายถึง การให้คะแนนตามเกณฑ์ที่อาจารย์ได้ตกลงกับนักศึกษาไว้ก่อนทำการสอน ซึ่งอาจจะเป็นคะแนนเก็บจากแบบฝึกหัด การทดสอบย่อย การทำรายงาน เป็นต้น และคะแนนสอบได้

การให้ระดับคะแนน หมายถึง การตัดสินให้ตัวอักษร ก, ข, ค, ง และ จ ตามความมากน้อยของคะแนนที่ได้รับ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย